

буди, — малкото момиченце още седеше на края на креватчето и продължаваше да разказва...

Коста оздравѣ, но често-често си спомваше за дъщерята на слънчевия лжчъ. Спомваше и питаше:

— Маминка, наистина ли, слънчевия лжчъ изпрати при мене своята дъщеря, или това тъй ми се само присъни? . . .

Люба.

Избѣгалата питка.

Народна легенда.

Едно врѣме живѣла нѣкоя си бѣдна вдовица Марта. Тя имала шестъ дѣца — дребосъкъ и още трѣбвало да храни и старъ баща. Всички да нахрани, всички да напои, — лека ли е тази работа? . . . Една работница била тя въ кжщи, а седемъ гърла ядене чака ли.

Какво да се прави? Купи Марта брашно, забърка качамакъ или умѣси питка, и всички сж сити.

И днесъ питки, и утрѣ питки. . . Почнали дѣцата да капризничатъ, и почнали да се оплакватъ.

— Все питки, и питки, думали, омръзнаха ни...

И дѣдото сжщото: говорилъ:

— Охъ, омръзнаха ни тѣзи питки, дѣчица!...

Домъчнѣло на Марта, па имъ думала:

— Какво да правя? . . . Повече азъ не мога да ви храня! . . . Слава Богу, че има и питки!...

Еднажъ на обѣдъ, Марта пакъ опекла питка, сложила я на масата и щѣла да я раздѣли